Massförekomst av *Dendrolimus pini* L.

i Ore i Dalarna.

Tallskogen på hedarna efter Oreälvens dalgång kommer säkerligen att svårt angripas av tallspinnarens larver kommande år med hänsyn till den rika förekomst av kokonger och imago, som jag iakttog under fjorton dagars vistelse i Furudal i Ore denna sommar. På tallhedarna mellan Furudals bruk och Hermansborg påträffade jag sista veckan i juni massor av spinnarens karakteristiska ovala kokong, som vanligtvis spunnits i manshöjd på tallstammar. På en del stammar påträffade jag upp till tre kokonger invid varandra.

Den 25 juni ställde jag min fångstfärd till blötmossarna vid Bläst·tjärnarna några kilometer från Oreälven och påträffade där på en tall en nykläckt hona, som kvarsatt bredvid den övergivna kokongen. Ytterligare ett par tomma kokonger omtalade, att kläckningstiden var i gång eller måhända nalkades sitt slut. Jag fick därför anledning att följande dag påbörja en noggrann undersökning av tallhedarna efter den s. k. Hermansborgsvägen. Under mitt irrande mellan stammarna, därvid min hustru energiskt deltog, inräknades ett 70-tal tomma och insamlades 24 kokonger med ännu ej kläckta puppor. De branta ravinliknande stupen efter Oreälven söder om Gruvhäll syntes ha utgjort ett kärt tillhåll för larverna. På en tallstam påträffades hane och hona in copula. En björkstam hade för ovanlighetens skull kommit att utgöra en larvs förpuppningsplats. På grund av regnig väderlek följande dagar måste jag inställa undersökningen, som fortsattes den 30 juni. Därvid påträffades ytterligare tomma kokonger samt någon enstaka okläckt puppa. Ett dussintal av parasiter dödade larver sutto fasttorkade vid barken och lyste vita av parasiternas kokonger, som bildade ett hylsliknande hölje kring larven. Även på tallheden nära Furudals stationssamhälle samt efter Oresjöns strand vid Vindförberg hittades kokonger.

Då jag i skymningen på kvällen den 30 juni besökte de gamla i glömska fallna kalkbrotten vid Kalkbergsbäcken ett stycke norr om Furudals bruk märkte jag tallspinnarens massförekomst. Mot juninattens röda och gula himmel såg jag spinnaren överallt i irrande flykt mellan tallkronorna. Talrika exemplar iakttogs även nära marken mellan tallstammarna.

Av de anträffade 24 pupporna kläcktes 23, varav 19 gåvo honor och 4 hanar. Till färgen variera de mycket från askgrått till chokladbrunt och brunt i olika nyanser.

I Nordström och Wahlgren »Svenska Fjärilar» omnämnes, att tallspinnaren är tämligen sällsynt i landet, men att den vissa år uppträtt massvis i Mellaneuropa och i Norge. Törhända var massförekomsten i Ore denna sommar endast en lokal företeelse. I maj 1934 fann jag

en kokong med puppa i min hemtrakt i Floda (Dalarna). Jag har därefter härstädes sökt arten men icke återfunnit densamma förrän denna sommar å följande platser: d. $^{5}/_{4}$ en gammal kokong å tallstam vid Sivikberget; d. $^{13}/_{5}$ död parasiterad larv å tall vid Sångåns utlopp i Flosjön; d. $^{15}/_{5}$ gammal kokong vid Stampdammen, Sångån, samt d. $^{1}/_{8}$ kokong å samma plats och slutligen d. $^{25}/_{8}$ en larv å tallstam vid Idtjärn nära Ekfännbergets fäbod.

Holsåker i augusti 1938.

Tord Tjeder.

Rättelse. Då undertecknad läste P. Brincks och A. Ringdahls redogörelse i Ent. Tidsk. 1938, 1—2 häftet, för resultatet av en studieresa i Härjedalen, studsade jag inför namnet *Atheta (Thinobaena) vestita* Grav. (sid. 45). Denna uteslutande marina, fukofila art är ju otänkbar i Härjedalens fjälltrakter. Emellertid hade jag själv faktiskt bestämt ex., som fått detta felaktiga namn på lappen på grund av en fonetisk lapsus.

A. vestita har egendomligt nog förut en gång av misstag blivit upptagen bland våra fjälltrakters Coleoptera. I Ent. Tidskr. för 1910 nämner nämligen F. Eichelbaum (»Liste der von mir im Jahre 1910 in Schweden aufgefundenen Staphyliniden») *A. vestita* Grav. bland vid Abiskojokk funna Col. I detta fall får man antaga, att en förväxling ägt rum och att arten bör inräknas bland de under tång vid skånska kusten funna Col., vilka E. i samma uppsats omnämner.

Anton Jansson.

Euphyia corylata THUNB.

En ♀ funnen av mig på Blidö 1917 har mittfältet och rotfältet entonigt brungula, det senare med nästan rak färggräns; yttre och inre mellanfältens skuggningar av samma färgton. Torde kunna kallas ab. *brunnescens.*

D. Ljungdahl.